

הייתי בדרכי הביתה באחד הלילות, ובכיסו מתחמם ערירי השילינג האחרון שלי, ואין אני יודע אם להפוך אותו ל"הפוך" או להניח לו שיתבודד. אבל רעיון הבדידות היה מהלך עלי עוגמה, ולא יכולתי לחשוב במנוחה על מישהו ערירי, ובלי משימ פונה אני לקפה ומי סעדה של מוסיקה, וחושב על זה שתיקה תהיה לשילינג שלי חברה טובה כשיהיה מונח בכיס של מוסיקה עם עוד שילינגים גים אחרים, ואני אשב במקום שמצויים בני אדם וקוררים דברים ולא יהיה לי כל ריק בבטן ובכל.

והקפה של מוסיקה זה מין מסעדה שכל הון שבעולם לא יקנה לך בה ארוך זה שתוכל לשבוע ממנה. וזה לא מפני שהמחירים שבה הם כה גבוהים, אלא פשוט אין שם מה לאכול, ולכן כל המסכנים כמוני שגומרים את הערב עם שילינג בודד בכיס מוצאים את דרכם הנה, גם באותן השעות שאסור בדרך כלל למקומות כאלה להשאר פתוחים וכל התושבים המכובדים והישרים מגדלים את סדיני מטותיהם בכרסיהם או בצד השני, כי גם מוסיקה וגם ידידי אינם מכבדים את האקפריזות של עושי החוקים.

ואו, באותן השעות, כשהעיר נחרת במנוחה ויש זמן גם לנו להתקיים בעולם, אותו זמן מתמלא הקפה של מוסיקה.

דחקתי את עצמי בפתח, ומיהרתי להעיק מבטים לכוחים שונים, כדי להבי טיח לעצמי דרכי נסיגה במקרה של יכוח. שמתתי את עיני באחד הכסאות המסכנים שעמד בודד בצד, והבין לרוי חי, ואני הבנתי לרווחי, והתלבשתי עליו, והתחלתי מעסיק את עיני בהצעות לכאן ולכאן שמא אראה מישהו מידידי הוותיקים שיובל לסוף לי את השילינגי ולא הספקתי לתת לעיני סיכוב שני על פני השטח, והנה למולי זו כסא אחרי שניה אחת והנה הוא מלא ודחוס בגוף אחד הידוע לכול בשם מוטיקה לב-הזהב. גם עורר יכול לראות שהשם לב הזהב איננו הולם לא את מוטיקה ולא כל יצור אחר מתוצרת זאת. כי חוק מראשו המצולק בכל עבריו ומודבק על גליל צואר קצר גם הילוכו וכפותיו אינם מעידים כלל על לב של זהב.

השם "לב הזהב" נדבק אל מוטיקה אחרי שהסתנו עם סחורה קלה והחיללים של הלגיון העווררו משנתם והעצמו כמה כדורים לכל לכוניום. במקרה נמצא מוטיקה באחד הכוחים של הכדורים ואחת מצלעותיו עצרה כדור. עצמות ומתכת אינם חיים זה עם זה בשלום עוד מימי קין, והצלע נתרסקה. הקצב שטיפל בהר צאת שברי העצם ובסתימת החור החליט כי אחרי מקרה כזה צריך להעלות את ערכו של מוטיקה בשוק, ולכן שם לו במקום העצם העשויה עצם, עצם עשויה זהב, ומכיון שהפקקים היו קרוב ללב נדבק אל מוטיקה השם "לב הזהב".

אמרתי למוטיקה "אהלן" בשקט וב-ענוה, והוא גם לא הרטיח את עצמו לענות לי, ואז ראיתי כי מוטיקה איננו

שלמה כוכב

מפצח האגוזים

סיפור השבוע

שהעניק כמה גראמים של עופרת חמה למוטיקה, לב הזהב בגלל אינדיסקרציה קטנה בנשף ריקודים

ושחפנים נשפו לתוך איזה פחים ועשו רעש שלקצב שלו ששפשו כמה זוגות את נעליהם על הרצפה ושני מלצרים ששערו מבריק משמן מכונות או מרגריי נה ושאלתי את עצמי מה מבריק יותר שערם או מכנייהם. לפתע נגש אלי מלצר ואמר: "חכה לו. הוא יאחר קצת". שאלתי: מי? והוא אמר: "מפצח האגוזים".

אף על פי שהיה שם חם כמו בסדום הרגשתי שקר לי מאוד, כי פגישה עם המפצח לא הולכת ברגל. התקפתי לתוך כסא שעמד בפנה האפלה שבארץ לם והרהרתי מי יביא לי פרחים הללויתי ומי יצטרך אחרי מותי והחלטתי שאף לאחד לא אכפת אם לא אכבר יותר את העולם בנוכחותי. היה ברור לי שיהי "מפצח" רוצה לגמור אתי מפני שהייתי נוכח בשעת האינצידנט עם מוטיקה. רציתי לעשות מעשה טוב ולצוות את גופי למחקר מדעי אך עצם המחשבה הזאת החזירה אותי אל המציאות המרה והורדתי כוסית של משקה למח' סן. התחלתי לחשוב על "מפצח-האגוזים" ואין קבל את שמו זה. המחשבה הזאת החזירה אותי הרבה שנים לאחור, עוד כשהייתי צעיר. כי היום אני כבר זקן, והסמן הכי טוב לכך שיש לי הוא זה שהיום אני צריך להכות את מישהו פעמיים עד שהוא נופל ואז הספיקה גם מכה אחת.

בזמנים ההם הכרתי את "מפצח-האגוזים" לראשונה וזה היה כשערב אחד היה קונצרט גדול של אחד צ'יקובסקי וניגנו את היצירה מפצח האגוזים. אחרי הקונצרט מצא מנהל התיאטרון את הקר פה שבורה ומפוצצת כמו אגוז, וזה התאים מאוד למוסיקה. למחרת היה "מפצח-האגוזים" הולך ומספר שהמוסיקאי

קה של צ'יקובסקי היא באמת עצומה. ומאז נדבק לו השם הזה, והוא אף פעם לא בייש את שמו ותמיד היה הולך לפצח לבד, ביום אחד נעלם ולא ראינו

לא הספקתי לזוז, והנה דלל האויר באולם, לפי החוק הפיסי האומר כי בשעה שבמקום סגור כמו המסעדה של מוטיקה נושם נישם פוחת האויר בקצה השני, ותארו לכם שאת הנשימה העמוקה נושם אדם שרץ קצת, ועוד יותר מזה אם אותו אדם הוא "מפצח האגוזים" בעצמו. ולכן אין להתפלא שהאויר דלל.

אחרי חצי מבט חטוף מרים "מפצח האגוזים" מין דבר שכזה וחילק לו למוטיקה כמה גראמים עופרת חמה, ומוטיקה זה משתחף מתחת לשולחן כששני החורים שבאפו מתווסף עוד חור שלישי מעל לעיניו, והמרגיו ביותר הוא שכל זה קורה לפני שמוטיקה מספיק להזמין משהו לשותות, ואי אפי שר להנות על חשבונו לא בערב זה ולא בשום ערב אחר להבא.

"מפצח האגוזים" אינו אומר מלה אחת, ורק ניגש אל מוטיקה, עומס אותו על כתפיו, ויוצא לו החוצה כאילו לא קרה כלום.

אחרי חצי דקה כבר לא היה שם זכר לקיומי.

מסתי לא קבלה אותי בסבר פנים יפות, כי לא הייתה לי כוחות. לא מפני שלא רציתי שתהיה לי מטה, אלא שזה לא בריא לישון על מטה, בייחוד מפני שאתה עולה לנפול ממנה, וכשאתה שוכב על הרצפה אתה כבר לא יכול לנפול יותר למטה, ולכן אני חוסך לעצמי את הטרחה לנפול מהמטה ושוכב ישר על הארץ, שממנה אינני יכול לנפול. ואם אתם חושבים שלא ישנתי היטב, אתם טועים. ישנתי היטב, כי לעומת הזמנים שלא ישנתי כלל או בעמידה באיזה חדר מדרגות הרי הרצפה בשבי הדבש.

אחרי כמה ימים, נמשכו החיים כרגיל מלבד מה שלא היה רגיל. התחלתי לשבוח את הענין הזה עד שבימים אחד הודיעו לי שמישהו רוצה לראותני.

התחלתי מתחטט בעברי ומחפש למי אני חייב כסף או כיצא בזה, אך לא יכולתי לזכור, כי בעיני כספיים יש לי זכרון לא חזק, ובייחוד כשאני לוחץ ממישהו, ומכיון שקווי יד מראים על חיים ארוכים לא פחדתי ללכת למי קום הפגישה שהיה במסעדה של מוטיקה עצמה.

נכנסתי לשם בשעה הקבועה ולא ראיתי שום פציון מוכר. היו שם כמה שמלות זקנות שנישו להתלבש על בחור רים צעירים. שלשה קומפרטורים וקנים

אותו במשך כמה שנים עד שהופיע באותו ליל...

כאן נפסקו הרהורי כי כבר חשבתי את עצמי למת והמתים אינם יכולים להרהר, מפני שראיתי איך שדרך הדלת נכנס "המפצח".

הוא נגיש ישר אלי ואמר לי "אהלן" היה מונח גוף שמזכיר את הפיל. ופופאי המלח יכול ללכת לישון עם השרירים שלו לעומת השרירים של "המפצח". מספיק אם אומר לכם שהוא לובש חולצה מספר 52 וכף ידו הזכירה ככר לחם גם לעובי וגם לגודל, ובכלל הוא לא עשה רושם של אחד בן 26. כך שהיה לי יסוד רציני לפחד.

הוא נגיש ישר אלי ואמר לי "אהלן" כל כדו בשקט שחמש כוסות נפלו מה: ארון ושמלה אחת שישבה כארבעה שולחנות מאתנו נתחרשה באונה הימנית, ואני חושב שהיא לא תוכל לשמוע דבר טוב ורע ביחד לעולם. עניתי "שלום" מגומגם, וקראתי למלצר שהתי עורר מהשקט הזה, ורציתי להזמין משה קה כדי לרכך את לבו.

המפצח פתח את פיו וזה הזכיר לי נמר שראיתי פעם בגן החיות כש הייתי עוד קטן ואמר: "הערב הכל על חשבונך". ידעתי שהוא עורך לי מסכת

פרידה כמו לכל גידון למות, והסכמתי. וכי היתה לי ברירה? הוא הריק גלון בירה בלגימה אחת. את הבירה ליוו חצי ככר לחם וקילו מלפפונים חמוצים. הוא קינת את פיו ואמר: "אני רוצה להתי נצל בפני הכנופיה והחברה על זה שאני מפריע לכם באותו ערב כשאני שולח את מוטיקה לאן שהוא צריך ללכת מומן ורוצה שתדעו מדוע אני עושה זאת. פעם ניגש אלי מוטיקה, הוא משיך, ואומר שבאחת הארוחות של סוסים די מיוחסים עושים נפשיה ושם יהיו הרבה צעזעז עימם מבריקים וטוסות זקנות תסחבנה זכוכיות יפות, ומכיון שהן זקנות אי אפשר להניח להן לסחוב את הכל, ומכיון רחיים לעזור להן להפטר מזה. הסכמתי לעשות את זה, כי אני בחור טוב ואני הב לעזור לכל מיני אנשים ובפרט לזקנות. כשהגיע הערב ההוא נכנסתי לתוך חליפה שחורה והלכתי עם מוטיקה לאותה ארוחה. ליד הדלת עמד איזה סיים זקן ובקש כרטיסים. רציתי לשאול איפה הקופה אך מוטיקה שלף שני כרטיסי סים ומסר אותם לזקן שקיבלם בידו. זו היתה התנועה האחרונה שלו, כי אני עזרתי לו לנוח על הארץ ליד הדלת. הוצאתי את ממטרות העופרת ורכננו את כל הזכרים והנקבות לפניו. אחת ומוטיקה אמר לי "לך אסוף". הלכתי לאסוף, ולקחתי את הגרוטאות שהיו שם ושמתו בתיק. חזרתי למקום בו השארתי את מוטיקה, והוא לקח את התיק ממני ואמר: בחדר השני יש עוד. נכנסתי לשם והתחלתי לעבוד ואחרי כמה דקות נכנסו כ-20 טרדנים והפריעו לי בעבודה. שמתו ברוורס עם פול גז, אך תנסה אתה לרוץ עם חמשה